

vi have en righoldig Mængde af Skibe, der opfyldte disse Betingelser, „Dannebrog“, „Føder Skram“, „Lindormen“, „Gorm“. Jeg veed ikke, hvor stor en Flaade den høitærede Marineminister tænker sig.

Fischer: Det forekommer mig, at den Strid mellem forskellige Anstuelser, som er kommen til Orde, ikke, ret beset, er saa stor, som man efter den Omtale, Tvisten tidligere har fundet, var berettiget til at vente. Fra den høitærede Marineminister selv er det jo nemlig indrømmet, at, ligesom den Sum, der staar paa Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, ikke er mindre end den, om hvilken han har stillet Forlangende, saaledes er den høitærede Minister heller ikke for saa vidt i Forlegenhed med, hvorledes han paa en for Flaaden hensigtsmæssig og gavnlig Maade skal bringe Bevillingen til Anvendelse. Det tror jeg altsaa maa siges at staa fast, at der er givet en Bevilling paa Finansloven, der er gavnlig for Marinens Udvikling. Nu er det imidlertid saa, at den høitærede Marineminister har forlangt Summen til et noget andet Formaal end det, hvortil den er tilstaaet ved den af Folkethinget vedtagne Tilføielse til Finansloven, og Spørgsmaalet bliver da, om den Begrænsning, som ved denne Tilføielse er stiftet, er af en saadan Bessaffenhed, at Marinens Fremtid vil lide noget væsentligt Afbræk derved. I Betragtningen af dette Spørgsmaal er det forekommet mig, at der ikke var god Enighed mellem de to ærede Forslagsstillere. Jeg tror ogsaa, at den sidste ærede Taler var en Del misfornøjet med sin ærede Kollega, paa hvis Anstuelser jeg dog i dette Tilfælde tilstaaer, at jeg lægger nogen større Vægt end paa det ærede Medlems for 10de Kredts, hvor megen Vægt jeg end naturligtvis lægger paa dette ærede Medlems Anstuelser. Der er imidlertid fra begge ærede Medlemmer henvist til en Betænkning, der i sin Tid blev afgiven af Forsvarskommissionen, og det ærede Medlem for 10de Kredts har i sit sidste Foredrag ganske særlig henledet Opmærksomheden paa den. Jeg har ogsaa set hen til denne Betænkning og raadført mig med den netop med Hensyn til det Spørgsmaal, der her foreligger; men jeg maa tilstaa, at jeg ikke har følt mig belært derved i den Retning, som det ventedes af den ærede Taler, der sidst bragte Sagen under Forhandling. Det vil erindres, at denne Kommission blev nedsat i 1866, altsaa efter at Hertugdømmerne vare skilte fra Kongeriget; man begyndte da nærmere at overveje, hvorledes den begrænsede Stats Stilling skulde være i Henseende til Forsvarsvæsenet. Da Kommissionen den Gang mønstrede vort Søforsvar, kom den til det Resultat, at, naar dette sammenholdtes med vore Naboers, særlig da med Preussens, var Danmarks Forsvarsmidler de Andres overlegne. Materiellet opregnedes i det En-

kelte, og det paavistes ganske rigtig, at Danmark den Gang kunde betragtes som den mægtigste Stat i den vestlige Del af Østersøen. Derefter stillede Kommissionen den fremtidige Opgave. Jeg skal tillade mig for at undgaa enhver Misforstaaelse at citere et Par af de, som det forekommer mig, mest betegnende Udtringer af denne Kommissions Betænkning. Det hedder saaledes Pag. 8, at det ikke behøver nogen nærmere Udvikling, hvor vigtig det er for Landets Forsvar, om vi kunde være Sjendene overlegne tilføi, idet vi derved kunde dække Verne mod Oversald og vedligeholde en fri Forbindelse mellem Landsdelene og saa fremdeles. Ganste i Samklang dermed hedder det videre Pag. 14, at Opgaven for os maa være at gjøre os til Herrer i vore egne Farvande og forhindre fjendtlige Foretagender fra Søen. Saaledes troede man den Gang for en længere Fremtid at kunne stille Opgaven, men det var ingenlunde skult for Kommissionen, at der vilde komme en Tid, og at denne Tid maatte ikke laa fjært, da Forholdene maatte kunne stille sig noget anderledes. Kommissionen siger derfor ogsaa i sin Betænkning Pag. 9, at dens Medlemmer meget godt indse, at den Tid kan komme, og at den muligen ikke er meget fjært, da Nabomagerens Søværn kan blive udviklet til en saadan Størrelse, at vi maatte opgive Tanken om at kunne maale os dermed; dette udvikles nærmere med Hensyn til den fremtidige Beføstning ved Søværnet, og det hedder saa til Slutning, „men derimod vel, at Søværnet bør opretholdes saaledes, at det saa langt frem i Tiden som muligt kan yde et betryggende Forsvar.“ Kommissionen lagde en Plan hertil til Aaret 1877. Nu tror jeg imidlertid ikke at tage fejl, naar jeg siger, at den Tid, Kommissionen den Gang ansaa for at ligge noget fjernere, nu har viist sig at være langt nærmere, end det formodes. Den Magt, paa hvis fremtidige Udvikling af sit Søværn Kommissionen særligt havde rettet sit Øie, har ved sine store Midler udviklet sit Søforsvar hurtigere, end det paa nogen Maade var ventet. Men deraf har Følgen ogsaa været den, at den ærede Kommissions Medlemmer neppe, hvis de nu skulde have afgivet Betænkning, vilde have stillet Spørgsmaalet paa samme Maade som den Gang. I hvert Fald derom kan jeg ikke have nogen bestemt Mening, men hvad jeg bestemte kan dømmen om, er, at en tidligere Krigsminister, der nøie havde overveiet Spørgsmaalet om Danmarks Forsvar, har besvaret dette Spørgsmaal. Det vil være i ærede Medlemmers Erindring — jeg kan i den Henseende ikke medtage det ærede 12te kongevalgte Medlem — men det vil være i de andre ærede Medlemmers Erindring, at en tidligere høitbegavet Krigsminister, der havde overveiet Spørgsmaalet om Danmarks fremtidige Forsvar, indbød Rigsdagens Medlemmer til et samlet Møde og i dette fremsatte sine Tanker. Krigsministeren udviklede